

N:o 331.

Af Herr **A. W. Chenon**: *Om ändring i Kongl. Instruktionen för landshöfdingarne i rikets län och vid länsstyrelserna anställda tjänstemän af den 10 November 1855.*

Såsom bekant är hafva i sednare tider åtskilliga åtgärder vidtagits till underlättande af allmänhetens förhållande till publika verk och inrättningar. Såsom exempel derpå torde jag få anföra Post- och Tullverken m. fl.; och genom kungörelse af den 4 sistlidne December har Styrelsen öfver Riksbankens diskontkontor förklaradt, att "en hvar till Diskontkontorets lånedistrikt hörande person eger att i vissa uppräknade, Kontorets verksamhet omfattande angelägenheter, genom skriftvexling omedelbart hänvända sig till Kontoret". Men samma skäl, som ådagalägga lämpligheten af denna vidtagna författning för Diskontkontoret, tala äfven för nödvändigheten af densammas ofördröjliga införande och tillämpning hos de förvaltande verken. Ibland dessa intaga länsstyrelserna onekligen främsta rummet så väl genom arten och beskaffenheten, som genom mängden af de göromål dem lagligen åligger att upptaga och handlägga.

Men fastän saken förhåller sig på detta sätt, har dock Staten hittills ingenting åtgjort för att sätta allmänheten i en lättare och lifligare förbindelse med vederbörande länsstyrelser, så att hon kunde säkert och bekvämt få sina angelägenheter ingifna, föredragna och expedierade. Och då härtill kommer, att ett betydligt antal af våra länsresidens-städer äro mindre väl belägna, enär de merendels blifvit för detta ändamål utsedda utan fästadt afseende på länsinneväranarnes fördel, hvartill förklaringsgrunden måste sökas i lokala förhållanden, så inses häraf utan svårighet, att allmänheten icke kan när som helst personligen infinna sig i residensstaden och bevaka sina angelägenheter, utan tvingas att anförtro vården derom åt obekanta, dyrlegda och understundom opålitliga kommissionärer, genom hvilkas förvållande det icke torde vara sällsynt att både penningar och fatalier gå förlorade.

Det är till förekommande af dessa olägenheter och äfventyr, dem en dyrköpt erfarenhet nogsamt bekräftat, som jag nu vördsamt föreslår att i Kongl. Maj:ts nådiga Instruktion för landshöfdingarne i rikets län samt de

vid länsstyrelserna anställde tjenstemän af den 10 November 1855 första momentet i 47 § må erhålla följande förändrade lydelse:

De till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande ankommande bref och handlingar, som af vederbörande parter kunna direkte adresseras till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande, skola — — —

samt att till 49 § fogas ett nytt moment af följande innehåll:

Kongl. Maj:ts Befallningshafvande böra derjemte förordna en särskild tjensteman för att, å tjenstens vägnar, emottaga och, enligt fastställd taxa, utföra och expediera de mål och ärender, som parter till Kongl. Maj:ts Befallningshafvande skriftligen insända eller eljest anhängiggöra.

Om remiss häraf till Tillfälligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1869.

A. W. Chenon.

I förestående motion instämmer:

E. J. Janson,
från Wermland.

N:o 332.

Af Herr **A. J. Sandstedt**: *Om ändring i bestämmelserna rörande erläggande af skatt för bränvinstillverkning.*

Uti vår närvarande bränvinslagstiftning är ett för handteringen skadligt stadgande, att man är tvungen förut bestämma tillverkningens storlek, om man vill undgå skattens betalande äfven om utöfver 20 procent mindre tillverkats än anmälningen.

Då minimum är bestämdt såsom nu till 300 kannor, eller 20 procent derunder, 240 kannor, samt maximum 1,000 kannor, så kan jag icke inse